

Cenjeni gospod Doropoljski!

I.

Zopet Vas nadlegujem s svojim nadležnim pismom ter Vam voščim novo leto!
Priložil sem tudi ničvredno sliko.

Za deveto goro,
za visoko skalo,
ena hišica stoji,
kjer palček živi.

In to je tudi resnica! Za skalo je imel palček svojo bajtico, ki jo je podedoval po svojem očetu.

Pečal se je z metlami in zelišči, kjer jih je ondi na skali nabiral ter prodajal v lekarno.

Hišico je imel iz lesa ter krito s planinsko travo. Za hišico je stala smreka, na kateri so gnezddile ptice.

Pod smreko je držala pot na visoko skalo, da je tože šel nabirat zelišč.

|| KOTIČEK GOSPODA || DOROPOLJSKEGA

Poleti, ko je bilo vroče, je ležal na svislih, pozimi si je pa nanosil v hišo slame, na steni je visela tamburica, s katero se je kratkočasil.

Tako! Sedaj končam opis palčkovega življenja.

Narisal bi tudi več podob, toda pravega črnila za risanje nimam. Zdi se mi, da se imenuje t u š neko risarsko črnilo, pa prav ne vem. Razložite mi to Vi. Ali naj še kaj narišem?

II.

Kotičkove novice.

Meseca oktobra sem videl nekaj zanimivega. Kaj neki? Nad našo vasjo Reko je plaval zrakoplov, ki ga še prej nisem videl.

Dravski most v Mariboru se močno gradi. Velikanski oboki so čez Dravo, četrti je morda že izgotovljena.

Tukaj so izšle krasne fotografije (razglednice) našega okraja, kakor Hoče, grad Hausambaher, mlekarina itd.

S spoštovanjem

Janez Veronik v Reki.

Odgovor:

Ljubi Janez!

Risarsko črnilo imenujemo tuš, ki ga dobiš v Mariboru v vsaki prodajalnici risarskih potrebščin in papirnatih izdelkov.

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Jako me veseli, da ste priobčili tudi moj spis v „Zvončku“. Prvo pismo sem Vam pisala že pred dvema letoma. Zdaj hodim že v 5. razred, I. oddelek. Tam se učimo mnogo lepega. Ob prostih urah najrajša prebiram Aškerčeve pesmi. V zadnjem času sem postavila tudi sama to-le pesemco:

Moj vrtec.

Sem si vrtec ogradila,
z rožicami obsadila.
Vsaka ima žlahten cvet,
ga obrača v širni svet.

Rožice me rade imajo
in ljubo se mi smehljajo.
Jaz jim pojem pesemco,
nežno, mило in ljubko.

Doma imam še več enakih pesemc, toda
ne upam z vsemi na dan. Prej hočem vedeti,
kako boste to obsodili.

Srčno vas pozdravlja

Anica Tomažičeva
pri Sv. Benediktu.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Le pošli svoje pesemce, da jih pregledam
in porabim, ako to zaslužijo. Današnja, kakor
vidiš, mi je všeč.

*

Dobri gospod Doropoljski!

Danes Vam pišemo mi, mali Belokranjci,
ki pohajamo enorazrednico v Petrovi vasi pri
Črnomlju. Zvesti naročniki „Zvončka“ smo,
Vaši rojaki in vrli Slovenci. V šoli se učimo
razne predmete; najbolj se veselimo zgodovine
in zemljepisja. Sedaj se učimo o vojvodini
Kranjski. Gospodična učiteljica nas uči
spoznavati in ceniti divno krasoto naše mile
domovine. Kako lepe so ure v šoli! Iz Petrove
vasi gremo peš čez Gorjance v Novo Mesto,
tam kupimo vozni listek in se peljemo v
Ljubljano, v Kamnik, v Kranj, na Bled, a v
eni uri smo zopet doma. Ne mislite, da res
potujemo; o, ne! Razna mesta si ogledamo
na razglednicah lepo po vrsti, koder hodi naša
pot. Pisali smo nalogo: „Kaj bi bil najrajši!“
Kukman je hotel biti general, Kukar — du-
hovnik, Špringer — učitelj, Grahek — črevljar,
Stukelj — godec, deklice so hotele biti ku-
harice, šivilje, pridne gospodinje, a Nežica
Plut — pomislite — grofica. Zapisala je, da
bi ogledovala daljna, tuja mesta, se vozila po
morju in skrbela za siromake. Če smo kaj
pridni, bi radi znali? Kaznovani nismo nikdar,
opominjani pa prav pogosto. Šolo jako radi
obiskujemo, skoro vedno smo vsi v šoli. Go-
spodična nas uči tudi nemščino, naši starši
so želeli, mi prosili in sedaj se učimo v po-
sebnih urah. V naši okolici so tudi nemške
šole. Ali ste že opazovali solnčni vzhod? Ali
je kaj lepšega, kakor jutranja in večerna zarja?
Solnce se priziblje na nebo kakor veliko, go-
reče oblo! Oblački so zlati. O tem smo pi-
sali šolsko nalogo. Kmalu bo sv. Miklavž. Pro-
simo Vas, nastavite veliko skledo, da bo na-
sul vanjo najlepših povesti in pesmi za „Zvon-
ček“. Mi Vam bomo vedno skupno pismo
pisali, zato ker je Vaš kotichek tako tesan. Vi
nam pa tudi tako odgovorite.

Belokranjski pozdrav!

Petrovaški učenci.

Odgovor:

Ljubi mladi beli rojaki!

Ljubko čebljate — lepo vas je poslušati!
Vse bi mi radi povedali v eni sapi. Tak je
govor žive mladosti, ki ji je misel hitrejša
nego beseda. Prav je tako — vsakemu svoje!
Le pišite mi večkrat in skupno! Vsem naj-
lepše pozdrave!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Dovolite, da Vam tudi jaz pišem majhno
pisemce. Jaz namreč jako rada čitam „Zvonček“
ter sem tam videla, da Vam mnogo otrok
piše. Tudi drugih knjig sem že mnogo pre-
čitala; posebno mi ugajajo Spisi Mišjakovega
Julčka, ki sem jih dobila v naši šolarski knjiž-
nici. Letos je naša šola priredila božičnico.
Učenci četrtega razreda so predstavljali gle-
dališki igri: „Kaznovani šaljivec“ in „Dare-
žljivi otroci“. Potem so bili vsi učenci ob-
darovani. Nekateri so dobili obleko, drugi
črevlje. Nazadnje smo bili vsi pogoščeni. Jaz
hodim sedaj v drugi razred, moja sestra Ma-
rica pa v četrty razred.

Imam tudi dva brata, ki imam oba jako
rada. Mlajšemu je ime Zoran, starejšemu pa
Milan. Zoran hodi v peti razred ljubljanske
realke, Milan pa v šesti razred mariborske
gimnazije. Sedaj sta oba doma.

Presrčno Vas pozdravlja Vaša prijateljica

Vlasta Rajšpova,
učenka v Ormožu.

Odgovor:

Ljuba Vlasta!

Da bi tudi jaz spoznal Tvojo sestro in
Tvoja brata, zato si mi poslala podobo. Go-
tovo Ti ustrezem, če pokažem to „fotografijo“
vsem „Zvončkovim“ bralcem.

